

HỒI 289

Hươu Chết Tay Ai

Dương Hư Ngạn, An Long và Hầu Hi Bạch đều có cảm giác như muốn ngã về phía trước.

Với công lực của ba người, đương nhiên là không bị Thiên Ma Kinh Trường mà Loan Loan tạo ra làm ngã bổ nhào, nhưng cũng vẫn phải vận công đối kháng, tung mình nhảy lui ra sau.

Dương Hư Ngạn và An Long đều là người giỏi tâm kế, sớm đã nghĩ ra đủ các thủ đoạn mà Loan Loan sẽ sử dụng để phá giải cục thế nguy khốn của mình, trong đó cũng có cả cách đẩy ấn quyền vào tay kẻ khác, thực hiện kế di họa Giang Đông, còn nàng thì lập tức từ mục tiêu của chúng nhân, lắc mình biến thành kẻ đứng ngoài thao túng đại cục.

Cục thế hiện giờ rõ ràng là An Long và Dương Hư Ngạn cùng một phe, Từ Tử Lăng và Hầu Hi Bạch tạm thời đứng chung chiến tuyến, so sánh lực lượng song phương thì An Long và Dương Hư Ngạn chiếm ưu thế hơn một chút, nhưng vì đêm nay An Long đã liên tiếp thi triển Thiên Tâm Liên Hoàn nên đã tổn hao công lực, thế nên có thể nói thực lực song phương lúc này là tương đối cân bằng.

Cục diện như vậy, Loan Loan có thể giúp đỡ bất kỳ bên nào đánh bại đối phương một cách nhanh gọn. Vì vậy vừa rồi An Long và Dương Hư Ngạn đã ngầm ước định, phải tìm mọi cách để hạ sát nàng trước rồi mới đối phó với hai người bạn Từ Tử Lăng và Hầu Hi Bạch. Chẳng ngờ Loan Loan lại cao minh ngoài sức tưởng tượng của hai kẻ này, nhìn thấu được âm mưu của bọn ỳ, đúng lúc quan trọng nhất đã toàn lực thi triển Thiên Ma Đại Pháp, hình thành một "hố trũng" có thể hút lấy bất cứ loại chân khí nào, khiến hai kẻ này có muốn triển khai thế công cũng không được, so với chân khí hộ thân còn lợi hại hơn gấp bội.

Chỉ có Từ Tử Lăng là không hề ngạc nhiên, vì chính gã cũng đã từng nhiều lần nếm khổ bởi Thiên Ma Đại Pháp của Loan Loan.

"Cheng!"

Dương Hư Ngạn vừa bật người lùi lại, Ảo Ảnh Kiếm vung lên loang loáng, hóa thành một đạo cầu vồng bắn thẳng tới phía Từ Tử Lăng, thay đổi hẳn với kiếm chiêu hư thực nan phân lúc bình thường, mà dùng uy thế mãnh liệt như sấm sét, kiếm kinh kinh thiên động địa, nhân kiếm hợp nhất tấn công kẻ đại kinh địch đang đứng trên đỉnh đầu tượng La Hán.

Lúc này Từ Tử Lăng vừa tiếp được Ấn Quyền, thấy Dương Hư Ngạn toàn lực huy kiếm tấn công, trong lòng chỉ biết thầm kêu khổ, một chiêu này của Loan Loan quả thực lợi hại phi thường, khiến gã phải phân tán tâm thần bắt lấy ấn quyền, vì trong lòng có chướng ngại mà không thể ở trong trạng thái tốt nhất, nếu để một kiếm này của Dương Hư Ngạn sát tử hay đả thương, thì quả thật là vô cùng oan uổng.

Có điều gã cũng là đại hành gia võ học, vừa thoát nhìn đã nhận ra một kiếm này mới chính là thực lực thật sự của Dương Hư Ngạn. Kẻ này quả không hổ là thiên hạ đệ nhất thích khách, chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi y đã phát huy được toàn bộ công lực lên đến cực hạn, đánh ra một kiếm kinh thiên động địa, quỷ khóc thần sầu.

Kiếm chưa đến, sát khí đã bao trùm lấy gã, cho dù có tránh né e rằng cũng chỉ kéo dài được thời gian bị giết ra đôi chút. Đối phương vừa xuất kiếm đã khiến Từ Tử Lăng phải rơi vào hiểm cảnh không thể rút chân ra được, chỉ nội một điểm này đã có thể thấy được thực lực Dương Hư Ngạn đáng sợ thế nào. Nếu nói Ảo Ảnh Kiếm Pháp là chữ khải tinh tế tỉ mỉ, thì kiếm pháp y đang thi triển lúc này lại giống như nét cuồng thảo phóng túng tựa trường giang đại hải, uy thế ngút trời, khiến người ta không thể nào nhận ra bút lộ.

Từ Tử Lăng lâm nguy bất loạn, lập tức ném Bát Tử ấn quyền trong tay về phía Dương Hư Ngạn, miệng cười lớn: "Giao cho Dương huynh vậy!" cùng lúc đó vận kinh xuống chân, thầm nhủ "Đắc tội!", tượng La Hán dưới chân gã lập tức vỡ vụn ra, cả người Từ Tử Lăng liền trầm xuống. Hầu Hi Bạch lúc này cũng phóng lên, thấy Từ Tử Lăng ném ấn quyền ra, liền hô lớn: "Ném hay lắm!", chiết phiến đang xòe rộng lập tức khép lại, song mục phát xạ hung quang, gia tăng tốc độ bắn thẳng về phía Dương Hư Ngạn đang luống cuống tay chân vì sợ hủy mất ấn quyền.

Đúng vào sát na mà Dương Hư Ngạn bật kiếm, An Long cũng bắn ngược người về phía sau, thoát khỏi phạm vi ảnh hưởng của Thiên Ma Kinh, hơn nữa còn thoái lui nhanh hơn cả hai người Dương, Hầu, bởi y cảm nhận được Loan Loan đang dồn toàn bộ sự chú ý lên người y, thêm vào lời dọa dẫm và cảnh cáo trước đó của nàng, nếu nói y không sợ hãi thì chỉ là gạt mình gạt người mà thôi.

Cho dù tinh thần và thể lực đang ở trạng thái tốt nhất, y cũng không nắm chắc mình có thể thắng được nàng, hướng hồ đêm nay y đã hai lần sử dụng Thiên Tâm Liên Hoàn, công lực tổn hao không ít.

Bạch ảnh lóe lên.

Thiên Ma đới của Loan Loan phá không lao tới, phát ra tiếng rít gió như quỷ ma tru tréo.

An Long vừa bị một phen kinh hãi, lúc này lại càng hồn phi phách tán, y là lão thành trong Ma môn, tự nhiên phải hiểu đây là chuyện gì.

Phiêu đới đương nhiên không thể khóc lóc tru tréo, âm thanh mà y nghe thấy chỉ là tiếng phiêu đới bị một thứ kinh lực kỳ dị chấn động mà phát ra, bởi y đã kinh tâm đảm khiếp, tinh thần bị ảnh hưởng nên mới nghe ra như vậy, cái này gọi là ma do tâm sinh.

Y vốn là kẻ tự tư tự lợi, chỉ biết tổn nhân lợi kỷ, lúc này nào còn hứng thú để ý đến sinh tử của Dương Hư Ngạn, vội hít mạnh một hơi chân khí, cố thu nhiếp tâm thần đang dao động, gia tăng tốc độ thoái lui, mượn thể trọng hơn người của mình khiến tốc độ càng lúc càng tăng, đồng thời liên tiếp rẽ tả ngoặt hữu.

“Bình! Bình!”

Các bức tượng la hán liên tiếp bị An Long đụng cho vỡ vụn, cảnh tượng thảm liệt phi thường.

Thiên Ma đới của Loan Loan chỉ xem chút nữa đã quất trúng thân thể phì nộn của An Long, có điều sau một chiêu đó, nàng đột nhiên dừng lại, ánh mắt dịch dần về phía ba người bọn Từ Tử Lăng, tuy không phải là hoàn toàn miễn ý, nhưng trong lòng cũng đã vô cùng hân hoan.

Trong bốn người thì kẻ khiến nàng đau đầu nhất chính là An Long, Thiên Tâm Liên Hoàn của y là tuyệt học Ma môn, nếu toàn lực thi triển, chỉ e Thiên Ma Đại Pháp của nàng cũng khó mà làm gì nổi y.

Nếu là đơn đả độc đấu, nàng tự vẫn có thể cầm cự đến lúc y sức cùng lực kiệt rồi mới phản kích, nhưng trong tình hình trước mắt, nếu bốn đại cao thủ này cùng hợp lực vây công, dù là có Thiên Ma Đại Pháp lợi hại phi thường, song nàng cũng khó mà thoát khỏi hiểm cảnh.

Chính vì vậy nên từ đầu Loan Loan đã dùng đủ mọi thủ đoạn và chiến thuật tâm lý để trồng hạt giống sợ hãi nghi tâm trong lòng An Long, khiến y từ hồ nghi chuyển sang sợ hãi,

lại làm cho An Long tin rằng nàng sẽ bỏ ấn quyền mà lấy mạng y. Nhưng sự thực thì mục tiêu của nàng vẫn là Bất Tử ấn quyền, tuyệt học bất thế của Ma môn. Lúc này An Long đã bị dọa cho khiếp sợ bỏ chạy, phần thắng đã nắm chắc trong tay. Ý đồ lúc đầu của nàng chính là ném "cục than hồng" Bất Tử ấn quyền cho Từ Tử Lăng, dụ Dương Hư Ngạn toàn lực tấn công gã để đoạt bí kiếp, tất nhiên để đoạt được ấn quyền, y sẽ đả thương Từ Tử Lăng, lúc đó Hầu Hi Bạch sẽ gia nhập vòng chiến, liều mạng quyết sinh tử với họ Dương. Đến khi đó thì nàng có thể nhân lúc An Long đang hốt hoảng tháo chạy mà xuất thủ ám toán, chẳng những có thể độc chiếm ấn quyền, mà nói không chừng còn có thể hạ sát được cả bốn người, trừ đi mối họa sau này.

Chẳng ngờ Từ Tử Lăng lại không hề có ý đoạt quyền, buộc lòng nàng phải thay đổi kế hoạch. Loan Loan kêu lên một tiếng lanh lảnh, phiêu dơi nhằm thẳng vào đại huyết bối tâm sau lưng Hầu Hi Bạch bắn tới. Còn Dương Hư Ngạn thì thấy ấn quyền đang lao vào quăng kiếm ảnh mà lại không dám tiếp lấy, bởi phía trước có Từ Tử Lăng đang theo đà phóng tới, bên tả lại có Hầu Hi Bạch lăng không kích sát, dưới sự hợp công của hai đại cao thủ này, nếu y thu hồi kiếm thế để bắt lấy ấn quyền thì chỉ có một kết cục duy nhất, đó là lập tức táng mạng tại chỗ.

Tuy Từ Tử Lăng chỉ tùy tiện ném một cái, nhưng lại tính toán chuẩn xác vô cùng, ấn quyền mang đầy chân khí, lại lựa đúng chỗ kiếm khí mạnh nhất mà nhắm tới.

Dương Hư Ngạn đành phải nghiêng chặt răng, kiếm tùy ý chuyển, biến thượng công thành hạ bổ, giữ nguyên chiêu thức tấn công Từ Tử Lăng, để mặc cho ấn quyền lướt qua người.

Giờ nguyên vọng duy nhất của y chính là Hầu Hi Bạch sẽ vì ấn quyền mà triệt tiêu công thế. Hầu Hi Bạch liếc nhìn tình thế hai bên, trong lòng lấy làm kinh hãi, bởi ấn quyền bị Từ Tử Lăng vận kinh ném đi như vậy, bất luận là chạm vào thứ nào cũng sẽ bị hủy đi trong tích tắc, Dương Hư Ngạn cố ý né tránh, chính là để y phải vì bảo tồn ấn quyền mà không thể hợp lực với Từ Tử Lăng tấn công mình, đang thầm kêu khổ thì một đạo kinh khí đã bắn tới sau lưng.

Hầu Hi Bạch thở dài một tiếng, không buồn quay đầu lại đã phản thủ hất Mỹ Nhân Phiến ra sau, phát trúng Thiên Ma dơi, rồi mượn lực phản chấn thay đổi phương hướng, thoát ly khỏi vòng chiến, đuổi theo Bất Tử ấn quyền đang lao đi với tốc độ kinh người.

Từ khi Loan Loan ném ấn quyền cho Từ Tử Lăng, cục thế liền tiếp biến hóa, nguy dị phi thường, chúng nhân ai nấy đều giở hết kỳ mưu diệu kế hòng đạt được mục đích, khiến người ta không thể tưởng tượng diễn biến tiếp sau sẽ ra sao.

Từ Tử Lăng thấy phong thái tựa hào hùng, bỏ ấn quyền mà toàn lực tấn công mình của Dương Hư Ngạn trong lòng cũng không khỏi bội phục phán đoán chuẩn xác của y, nhưng dù thế nào thì đối phương cũng vì chuyện này mà tâm thần bị phân tán phần nào, khí thế không tiền khoáng hậu cũng vì biến chiêu mà tiêu hao đi quá nửa, không còn cái khí phách không thể kháng cự trước đó nữa, gã vội vàng nắm bắt thời cơ, tả thủ khép lại thành đao, hữu thủ nắm thành quyền, chân bước theo bộ pháp kỳ ảo, đâm ra một quyền cách không, Loa Hoàn Kinh cuộn cuộn dâng lên nhằm thẳng vào chỗ sắc bén nhất trong kiếm khí của Dương Hư Ngạn, sau đó tả thủ chặt ra, nương theo đà bước chân mà đánh vào chỗ sơ hở bên trái của kiếm thế, chiêu thức kỳ ảo linh động, buộc Dương Hư Ngạn phải biến chiêu đón đỡ, một kiếm tưởng chừng như nhất kích tất sát đó, cuối cùng vẫn bị gã phá mất.

Nhưng từ điểm này cũng có thể thấy một kiếm vừa rồi của Dương Hư Ngạn lợi hại nhường nào, do dù uy lực đã tiêu hao đáng kể, Từ Tử Lăng vẫn phải giở hết tuyệt học ra mới có thể hóa giải được. Đến lúc này thì người mà Dương Hư Ngạn muốn giết nhất đã chuyển từ Hầu Hi Bạch sang Từ Tử Lăng, chỉ cần nghĩ đến sự khác biệt giữa Từ Tử Lăng ở Huỳnh Dương Thành năm xưa và Từ Tử Lăng lúc này là đã đủ khiến co bất cứ kẻ địch nào của gã cũng phải rùng mình ớn lạnh.

Tất cả chiêu thức biến hóa của Từ Tử Lăng đều tràn đầy sáng ý, liên lạc như hành vân lưu thủy, tiêu sái tựa thiên mã hành không, vừa rồi gã dung hợp các tư thế của tượng la hán trong điện vào chiêu số đối địch, đến giờ lại đem chiêu thức biến hóa tự nhiên tựa chim trời cá nước, không chút sơ hở, lấy yếu chế mạnh, chiếm hết thượng phong, thử hỏi có ai mà không kinh tâm động phách cho được.

Dương Hư Ngạn đành phải trầm mình xuống, hồi kiếm quét ngang, đánh bật tả thủ phổ đầy chân khí của Từ Tử Lăng.

“Bình!”

Luối kiếm tuy sắc bén nhưng cũng không thể tổn thương bàn tay đầy chân khí của Từ Tử Lăng.

Càng làm Dương Hư Ngạn đau đầu hơn là Loa Hoàn Kinh khí đột nhiên từ chậm chuyển nhanh, chạy dọc theo thân kiếm xâm nhập vào nội thể của y. Sát cơ cuộn cuộn dâng trào,

thoái lui vào giữa hai bức tượng La Hán, mau chóng hóa giải Loa Hoàn Kinh của Từ Tử Lăng, rồi không hề nhân nhượng vung kiếm lên đón lấy thể truy sát mãnh liệt của đối phương, liên tiếp kích ra ba kiếm, kiếm sau hung mãnh tàn độc hơn kiếm trước gấp bội.

Từ Tử Lăng dùng một thủ pháp huyền ảo phiêu hốt kiến chiêu tiếp chiêu, đồng thời hét lớn: “Hầu huynh đắc bảo lập tức rời khỏi đây, không cần để ý tiểu đệ”.

Lời này còn lợi hại hơn bất cứ chiêu số nào, Dương Hư Ngạn vội vàng thu kiếm nhảy tránh. Có điều Hầu Hi Bạch lúc này cũng không tốt hơn y là mấy, mắt thấy ấn quyền sắp bị tan thành bột vụn, còn Loan Loan ở phía sau thì theo sát như bóng với hình, cơ hồ như y đột nhiên biến thành đại cừu nhân thù sâu tựa biển với nàng vậy. Chiêu lý thì Loan Loan đáng lẽ cũng giống như y, không muốn nhìn thấy ấn quyền bị hủy mới đúng. Nghĩ đến đây, Hầu Hi Bạch đột nhiên tỉnh ngộ, hiểu được Loan Loan muốn mình ép nhường lại “quyền cứu ấn quyền” cho nàng, thứ mà nàng dựa vào chính là tầm quan trọng của ấn quyền đối với Hầu Hi Bạch.

Nếu ấn quyền bị hủy, Loan Loan cùng lắm chỉ mất đi một cơ hội tìm hiểu Bất Tử ấn pháp, còn Hầu Hi Bạch thì sẽ vĩnh viễn không thể đạt đến cảnh giới tối cao mà y mong muốn.

Nghĩ đến đây, Hầu Hi Bạch mâu thuẫn vô cùng, cao thủ tương tranh chỉ hơn kém nhau trong đường tơ kẽ tóc, nếu muốn cứu ấn quyền, gã sẽ mất mạng, còn nếu né tránh thì Loan Loan sẽ đoạt được, đồng thời y còn phải nhìn chằm chằm cho nàng chiếm hết tiện nghi, tránh để ảnh hưởng đến việc cứu ấn quyền.

Xưa nay y vốn là người yêu hoa tiếu ngọc, luôn lượng thứ cho khuyết điểm của mỹ nữ, nhưng lúc này thì lại hận mỹ nữ tuyệt sắc có thể so bì với Sư Phi Huyền này đến cực điểm, nhưng lại không thể làm gì được đối phương.

Sau khi cân nhắc, Hầu Hi Bạch đành điểm nhẹ chân trái lên đầu mũi một pho tượng la hán, chuyển hướng dịch người sang ngang. Loan Loan phát ra một tràng cười khúc khích như tiếng chuông ngân: “Vậy mới ngoan chứ!” Nói đoạn phiêu dơi phóng vút ra như cầu vồng, cuốn lấy ấn quyền chỉ còn sáu bảy bước nữa là đụng trúng vách tường.

“Soạt!”

Một cánh tay trắng muốt như ngọc thò ra từ sau một bức tượng la hán đặt sát tường đã kịp thời bắt lấy Bất Tử ấn quyền trước khi nó bị phiêu dơi cuốn lấy.

Kế đó Thạch Thanh Tuyền lướt ra như một bóng u linh, hừ lạnh nói: “Lần này thì đến lượt ta làm ngư ông đắc lợi rồi”.

Loan Loan thu hồi phiêu đới, gia tốc lướt đến, cười khanh khách nói: “Lẽ nào Tuyền tử chưa nghe qua câu “hươu chết tay ai vẫn còn chưa biết?””.

Thạch Thanh Tuyền ung dung hồi đáp: “Đương nhiên nghe rồi!” Lời còn chưa dứt ngọc tiêu trong tay hữu đã hóa thành một quang quang ảnh, bảo hộ yếu huyết trước ngực, ấn quyền thoát thủ bay về phía Hầu Hi Bạch. Lúc này tiếng hô bảo Hầu Hi Bạch đặc bảo xong lập tức thoát ly của Từ Tử Lăng cũng vừa hay vang lên, có thể nói là vô cùng kịp thời. Loan Loan nào còn nhàn rỗi để ý tới Thạch Thanh Tuyền, hướng hồ Thạch Thanh Tuyền còn là truyền nhân của Bích Tố Tâm, muốn thu thập nàng tuyệt đối không phải chuyện dễ, chỉ thấy tuyệt thế mỹ nữ của Âm Quý Phái này rít lên một tiếng lạnh lạnh, chuyển hướng tấn công sang Hầu Hi Bạch. Hầu Hi Bạch lúc này đang lao về phía ấn quyền, cảm giác hung phấn khiến tinh thần y lên đến trạng thái tốt nhất, lập tức tính toán ra cách ứng phó với thế công như cuồng phong bão vũ của Loan Loan.

Đúng vào lúc quan trọng này, một pho tượng la hán đặt sát tường bên phải đột nhiên bốc cao, bắn về phía y, nếu Hầu Hi Bạch vẫn giữ nguyên tốc độ này thì lúc y bắt được ấn quyền cũng chính là lúc pho tượng kia đập vào người y.

Biến hóa này ngay cả Loan Loan cũng không thể ngờ đến. Hầu Hi Bạch tự biết ấn quyền tuy quan trọng, nhưng nếu mất mạng, thì ấn quyền gì cũng không có tác dụng. Pho tượng này nặng đến trăm cân, thêm vào kinh lực của người ném ra, uy lực không phải tầm thường. Sau khi cân nhắc lợi hại, y đành vận công trầm người xuống.

Pho tượng La Hán lướt qua sát người Hầu Hi Bạch, đụng trúng một pho tượng khác, phát ra một tiếng nổ oanh động cả đại điện, cát bụi từ hai pho tượng vỡ bắn tung tóe.

Thân hình phì nộn của An Long lướt qua khoảng cách giữa Loan Loan và Hầu Hi Bạch, ấn quyền cũng theo đó mà biến mất, chỉ nghe tiếng cười đắc ý của y vang vang khắp điện: “Gừng càng già càng cay, Loan nha đầu nguoi trúng kế rồi!”.

“Rầm!” Cả tòa đại điện rung lên, An Long phá ngói xông ra. Lúc này Từ Tử Lăng và Dương Hư Ngạn song song lướt tới, đều ngây người ngạc nhiên trước biến hóa bất ngờ này. Ngoại trừ Loan Loan, không ai hiểu An Long nói nàng trúng kế rốt cuộc là trúng kế gì. Chỉ có Loan Loan là đang tự trách mình đã đánh giá thấp kẻ được liệt danh vào tà đạo bát đại cao thủ cùng sư tôn Chúc Ngọc Nghiên của nàng này. Vừa rồi nàng đã dùng đủ mọi thủ pháp khiến An Long sinh lòng sợ hãi, rồi dùng phiêu đới bức y phải bỏ chạy chui lủi, đồng thời còn sử dụng phiêu đới phát ra Thiên Ma Âm khống chế tâm thần đối phương, chắc hẳn y khó thể phục hồi lại trong thời gian ngắn, nên mới an tâm tranh đoạt ấn quyền. Việc An Long

đụng võ tượng lúc bỏ chạy lại càng nàng yên tâm hơn. Đến giờ mới biết An Long đã phục nguyên sớm hơn dự liệu của nàng rất nhiều, chuyện đụng võ tượng chỉ là hư chiêu dụ địch mà thôi.

Có điều lúc này hồi hận cũng đã muộn.

Cũng trong sát na đó, An Long chợt kêu lên một tiếng quái dị, bay ngược trở về. Chúng nhân trong điện không ai là không ngẩn người ra, còn ngạc nhiên hơn cả lúc An Long đoạt bảo thành công nữa.

- o O o -